

การพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

The Development of Spelling Skill Drills on Initial Alphabet Words in the Thai Language
Strand Prathom Suksa III Level

นันทิยา สร้อยนา^{*1} และ นพดล จันทรเพ็ญ^{**2}

¹สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี 34000

²คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี 34000

E-mail: noppadon_8765@hotmail.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ เครือข่ายที่ 23 อำเภอเหล่าเสือโก้ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายดำเนินการโดยใช้แบบแผน การทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนสะกดคำคำอักษรนำ จำนวน 12 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำ ซึ่งมีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .37-.77 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .42-.78 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 และการทดสอบค่า t

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 85.86/84.57 ซึ่งสูงกว่ามาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะการสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

Abstract

The purposes of this research were to develop the spelling skill drills on initial alphabet words in the Thai language strand Prathom Suksa 3 level, aimed to meet the standardized criteria of 80/80, and to compare the pupils' achievement before and after using the drills.

The sample group used in the study consisted of 38 Prathom Suksa 3 pupils of Ban Taemai Primary School, Network 23, Laosuakok District, Ubon Ratchathani Educational Service Area Office 1, Semester 2, Academic year 2012, selected by simple random sampling. One group pretest-posttest design was used for the study. The research instruments were 12 drills and the learning achievement test.

The test difficulty indices ranged from .37-.77, the discrimination indices ranged from .42-.78, and the reliability value was .96. Statistics used for data analysis were mean, percentage, standard deviation, efficiency value and t-test.

The research findings were as follows:

1. The developed drills were efficient since the criteria were found at 85.86/84.57 which exceeded than the standardized criteria of 80/80.
2. The pupils' learning achievement after using the drills was significantly higher than that before using them at .01 level of significance.

Keywords: Spelling Skill Drills on Initial Alphabet Words, Thai Language Strand, Prathom Suksal 3 (Grade 3)

บทนำ

การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องเป็นส่วนหนึ่งของหลักการใช้ภาษาไทยคนไทยทุกคนจึงควรตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขปัญหการเขียนสะกดคำผิดและข้อบกพร่องอย่างจริงจัง (ธนุ ทดแทนคุณและกุลวดี ทดแทนคุณ 2549: 79) เพราะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงและเขียนได้ถูกต้องและยังช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันช่วยให้นักเรียนใช้คำอย่างถูกต้องและอย่างกว้างขวางและทำให้นักเรียนได้ค้นคิดคำใหม่ได้ตามที่ต้องการ (พงศ์เกษม สนธิไทย 2550: 113) การเขียนเป็นทักษะของการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด และประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการและจากการศึกษาพบว่า การเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังและการพูด สังเกตได้ว่า ถ้าเด็กคนใดพูดได้ไม่ชัดเช่น ออกเสียง ร เป็น ล หรือออกเสียง คำควบกล้ำ ร และ ล ไม่ถูกต้องเด็กจะมีการเขียนไม่ถูกต้องตามไปด้วย (อัจฉรา ชิวพันธ์ และคนอื่นๆ 2548: 1) การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงและเขียนได้ถูกต้อง และยังช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนใช้คำได้อย่างถูกต้องกว้างขวางและทำให้นักเรียนได้ค้นคิดคำใหม่ได้ตามที่ต้องการ (วรรณิ โสมประยูร 2544: 156) ซึ่งการเขียนสะกดคำนั้นมีความสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานของการเขียนทุกอย่าง และการเขียนมีความสำคัญมากโดยต้องคำนึงถึงการเขียนสะกดคำเพราะถ้าสะกดคำผิดก็จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายต่างไปจากที่ผู้เขียนต้องการ ทำให้การติดต่อสื่อสารผิดพลาดเข้าใจคลาดเคลื่อน สื่อความหมายไม่ตรงกันทำให้เกิดความเสียหายทั้งต่อตนเองและประเทศชาติด้วย (รัชฎาภรณ์ ศุภสร 2551: 2) ในปัจจุบันปัญหาของการเขียนสะกดคำผิดหรือปัญหาการเขียนสะกดคำยาก เป็นปัญหาที่ปรากฏโดยทั่วไปไม่ใช่เฉพาะนักเรียน ครูผู้สอนเองก็เขียนผิดบ่อยๆ แม้แต่คำง่ายๆ ก็เคยเขียนผิด ถ้าไม่ระมัดระวัง อาจทำให้ผู้อ่านเกิด

ความรำคาญหรือไม่อ่านเนื้อหาในส่วนนั้นเลยก็ได้ (สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ 2542: 290) ซึ่งการเขียนเป็นการสื่อความหมายที่มีวิธีการที่สลับซับซ้อนมากกว่าการพูด แม้มีใจความที่จะสื่อความหมายอย่างเดียวกัน และการเขียนต้องใช้เวลานานกว่าทักษะอื่นๆ อีกทั้งการเขียนจะต้องคำนึงถึงการสะกดคำ เพราะถ้าสะกดผิดความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไป ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายต่างไปจากที่ผู้เขียนต้องการ ทำให้การติดต่อสื่อสารเกิดผิดพลาดเข้าใจคลาดเคลื่อน สื่อความหมายไม่ตรงกัน (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2545: 42) การเขียนสะกดคำผิดนั้นก็มีหลายสาเหตุ การเขียนสะกดคำผิดสาเหตุมาจากนักเรียนอ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกหล่น อ่านไม่เว้นวรรค สะกดการันต์ผิด วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ไม่ทราบความหมายของคำ ใช้แนวเทียบผิด อธิพลภาษาลิ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนมีพื้นฐานไม่แม่นยำ ขาดการสังเกต ขาดความเอาใจใส่ ขาดหลักการที่ถูกต้อง และขาดการฝึกฝน นอกจากนี้ยังมีสาเหตุมาจากวิธีการสอนของครู ดังนั้น ครูผู้สอนเป็นบุคคลที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้วิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการเขียนได้ดียิ่งขึ้น (กิตติยาพร เนื้ออ่อน 2552: 49) ซึ่งลักษณะหรือรูปแบบในการเขียนสะกดคำผิด มีการเขียนผิดตัวสระ พยัญชนะและรูปวรรณยุกต์ การเขียนผิดที่ตัวสะกด การเขียนผิดที่ตัวการันต์เขียนผิดที่คำพิเศษหรือคำย่อเขียนผิดที่คำนั้นมาจากภาษาอื่น การเขียนผิดโดยการทอนเสียงให้สั้นลง การเขียนผิดโดยยืมเสียงให้ยาวออก เขียนผิดที่อักษร ควบกล้ำ เขียนผิดที่สระ ไอ ออ อัย เขียนผิดที่อักษรนำ (วรรณิ โสมประยูร 2544: 586-587)

จากปัญหาการเขียนสะกดคำดังกล่าว เป็นสาเหตุสำคัญหนึ่งที่ทำให้ผลการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในปัจจุบันค่อนข้างต่ำ โดยจะเห็นได้จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับชาติ (National Test: NT) โดยรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1

ในปีการศึกษา 2552 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่าผลสัมฤทธิ์การประเมินในระดับประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 46.74 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เฉลี่ยร้อยละ 48.25 คะแนนภาคปฏิบัติการเขียนระดับประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 58.20 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เฉลี่ยร้อยละ 56.15 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 2553: 245, 276) ในปีการศึกษา 2553 ผลสัมฤทธิ์การประเมินระดับประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 50.89 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เฉลี่ยร้อยละ 52.21 และภาคปฏิบัติการเขียนระดับประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 61.96 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เฉลี่ยร้อยละ 60.04 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 2554: 250, 282) ซึ่งจากรายงานผลการประเมินเห็นได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างปีการศึกษา 2552 และปีการศึกษา 2553 ผลการประเมินคุณภาพกลุ่มสาระภาษาไทย ในภาพรวมแล้ว มีเกณฑ์ที่ดีขึ้น แต่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 50-60 ซึ่งค่อนข้างต่ำ อีกทั้งรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปีการศึกษา 2554 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ผลสัมฤทธิ์การประเมินระดับประเทศ 54.77 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา เฉลี่ยร้อยละ 55.11 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมาอยู่ในเกณฑ์ที่สูงขึ้น แต่เมื่อได้วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำแนกตามสาระการเรียนรู้และมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จะเห็นได้ว่าสาระการเขียน (มาตรฐาน ท 3.1) และสาระหลักการใช้อักษร (มาตรฐาน ท 4.1) ซึ่งสาระการเขียนภาพรวมระดับประเทศ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.51 ภาพรวมสังกัดเขตพื้นที่ได้เฉลี่ยร้อยละ 56.44 สาระหลักการใช้อักษรภาพรวมระดับประเทศ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.77 ภาพรวมสังกัดเขตพื้นที่ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.11 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 2555: 47) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระดับประเทศ และสังกัดเขตพื้นที่ จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของสังกัดเขตพื้นที่ต่ำกว่าระดับ ประเทศ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มสาระภาษาไทย โดยเฉพาะในด้านการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมของครูยังไม่บรรลุผล จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ยังได้กำหนดจุดเน้นการพัฒนาผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เป็นช่วงชั้นที่จำเป็นต้องปูพื้นฐานความสามารถ และทักษะการอ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น มีทักษะ

การคิดขั้นพื้นฐาน ทักษะชีวิตและทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ตามช่วงวัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2553: 3) และในปี 2554 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังมีจุดเน้นที่สำคัญคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทุกคนต้องอ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น จากเหตุผลหลายประการ ทำให้ผู้วิจัยต้องการทำวิจัยเพื่อแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนเพราะการเขียนสะกดคำ ซึ่งมีความสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายด้วยวิธีเขียน และเพิ่มพูนทักษะในการเขียน การเขียนผิดก็เหมือนกับการพูดผิด ความหมายของคำก็เปลี่ยนไป และประสิทธิภาพของการเขียนก็ลดลง ในทางตรงกันข้าม การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง และจะทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตน มากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันประสิทธิภาพของการเขียนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย (สันทาวดี พางาม 2549: 27) และเพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาคำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ที่เขียนสะกดคำผิดมากที่สุดโดยรวบรวมจากคำที่นักเรียนเขียนผิดบ่อย จากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที วรรณคดีลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 50 คำและนำไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มเครือข่ายที่ 23 อำเภอเหล่าเสือโก้ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 100 คน เขียนตามคำบอก พบว่าคำที่นักเรียน ส่วนใหญ่เขียนสะกดคำผิดมากที่สุดคือ คำที่มีอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด และคำที่ประสมสระเปลี่ยนรูป ลดรูป เรียงตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาการอ่านและการเขียนสะกดคำ ที่ศึกษาคำอักษรนำแล้วพบว่าปัจจุบันการอ่านและการเขียนเรื่องอักษรควบและอักษรนำไม่ดำเนินการไปตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเพราะนักเรียน ส่วนใหญ่ไม่ระมัดระวังในการอ่านอักษรควบและอักษรนำหรือมาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่น โดยพูดภาษาไทยไม่ชัด ขณะเดียวกันสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย การอภิปรายและหนังสือพิมพ์ วารสารต่างๆ ที่ใช้ภาษาผิด ย่อมส่งผลให้นักเรียนเกิดปัญหาในการอ่านอักษรควบและอักษรนำ ได้ไม่ถูกต้อง ชัดเจน ภาษาผิดย่อมส่งผลให้นักเรียนเกิดปัญหาในการสื่อความหมายผิด และเขียนผิดแล้ว ทำให้การอ่าน

ที่มีทุกบทเรียนขาดความไพเราะ หมดความงามของภาษา ดังนั้น การอ่านและการเขียนอักษรควบและอักษรนำจึงมีความสำคัญมากเพราะผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ก็จะทำให้สื่อความหมาย ได้ถูกต้องทั้ง ผู้ส่งสารและผู้รับสารได้ดียิ่งขึ้น การใช้อักษรควบและอักษรนำได้ถูกต้อง จะช่วยในการสื่อสารภาษาให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ซึ่งกันและกัน (วรรณภา ไชยวัน 2549: 1-2)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่พบดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะนับเป็นนวัตกรรมอีกทางเลือกหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาและเป็นแนวทางปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนการเขียนสะกดคำได้ดี ซึ่งแบบฝึกเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมทักษะเกี่ยวกับการเขียนทุกรูปแบบโดยเฉพาะ การเขียนสะกดคำ เพราะแบบฝึกทักษะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสอนภาษา ทำให้เด็กเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่วในแต่ละทักษะ และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะทางภาษาของนักเรียนได้ (กรมวิชาการ 2545: 1) นอกจากการฝึกฝนบ่อยๆ เป็นประจำสม่ำเสมอแล้ว จำเป็นที่จะต้องมีการจัดกิจกรรมที่เป็นลักษณะการฝึกทบทวนที่ย้ำและซ้ำๆ เพื่อให้เกิดทักษะและเกิดการจำสามารถนำไปใช้ได้โดยการจัดแบบฝึกให้มีลักษณะที่น่าสนใจ โดยเริ่มจากง่ายไปหายากกิจกรรมที่ยากซึ่งนักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง และสามารถทำซ้ำๆ บ่อยครั้ง เพื่อก่อให้เกิดกำลังใจและเกิดแรงเสริมได้ทันที เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์และเกิดเจตคติในการเรียน ดังนั้น แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เกิดความแม่นยำ สนุกสนาน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งถ้านักเรียนได้ฝึกบ่อยๆ ฝึกซ้ำ ย้ำทวน ทำให้เกิดทักษะทางภาษาได้ดี และเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่นต่อไป ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้านการเขียนสะกดคำคำอักษรนำให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 เครือข่ายที่ 23 อำเภอเหล่าเสือโก้ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ที่มีบริบทใกล้เคียงกัน จำนวน 11 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ โรงเรียนบ้านแต่เก่า โรงเรียนดอนกลางทุ่งคำแต่ โรงเรียนบ้านหนองบก โรงเรียนบ้านนาหมื่น โรงเรียนบ้านคำไสน้อย โรงเรียนบ้านดุน โรงเรียนบ้านแสง โรงเรียนบ้านแพง โรงเรียนบ้านจิกและโรงเรียนบ้านหนองเป็ด โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวมจำนวน 11 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น 146 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 38 คน ที่เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากจากทั้งหมด 11 ห้องเรียน ในกลุ่มเครือข่ายที่ 23 อำเภอเหล่าเสือโก้ก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำคำอักษรนำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ขอบเขตเนื้อหาแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลองสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ คือ คำอักษรนำ จำนวน 120 คำ ที่นำมาจากหนังสือเรียนภาษาไทย ภาษาพาที วรรณคดีลำนํ้า และคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ระยะเวลาในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ซึ่งไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 ชุด ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน แล้วนำไปหาประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1) และแบบกลุ่มย่อย (1:10) ก่อนนำไปใช้ภาคสนามคือการวิจัยครั้งนี้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ ได้ค่า (IOC) ตั้งแต่ .80-1.00 ซึ่งมีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ .37-.77 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .42-.78 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการสุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตดังกล่าวไปติดต่อกับโรงเรียนที่ใช้เก็บข้อมูลเพื่อขอกำหนดวัน เวลา และสถานที่
4. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านแต่ใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 38 คน ก่อนทำการทดลอง 1 วัน และได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงเนื้อหาที่นำมาทดลอง จุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำและจำนวนกิจกรรมในแบบฝึกทักษะที่นักเรียนต้องฝึกแต่ละครั้ง
5. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนของการใช้แบบฝึกในแต่ละชุด ซึ่งกำหนดเวลาในแผนการสอนเนื้อหาประมาณ 20 นาที แล้วให้นักเรียน

ทำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ 40 นาที วันละ 4 กิจกรรม โดยใน 1 ชุด ใช้เวลาในการสอน 1 ชั่วโมง รวมทั้ง 12 ชุด ใช้เวลาในการสอน 12 ชั่วโมง เป็นเวลา 3 สัปดาห์

6. เมื่อจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะครบ 12 แผน จึงทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับก่อนเรียน ไปทดสอบอีกครั้ง

7. นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะ จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนไปวิเคราะห์ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่องการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยนำคะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะทุกชุดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์การประเมินที่กำหนดในแบบประเมิน (E1) เทียบกับคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนทุกคน (E2) แล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ 2537: 495)
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำโดยใช้สูตร t-test Dependent Sample (บุญชม ศรีสะอาด 2535: 109)

สรุปผลการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.86/84.57 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ ในแต่ละชุดมีองค์ประกอบด้วย คำชี้แจง แผนภูมิแสดงลำดับขั้นตอนการใช้แบบฝึกทักษะ คำชี้แจงการใช้สำหรับครู/ขั้นตอนการฝึก คำชี้แจงการใช้สำหรับนักเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ ใบความรู้ กิจกรรม 4 กิจกรรม คือ การเขียนคำจากปริศนาอักษร การเขียนสะกดจากคำที่แจก การเขียนคำสัมพันธ์กับความหมาย การเขียนคำที่ได้เรียงเป็นประโยค สรุปผลการประเมินแบบฝึกทักษะ และเฉลยแบบฝึกทักษะ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ โดยใช้แบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.86/84.57 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

จากการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.86/84.57 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเหมาะสมที่จะนำไปฝึกทักษะทางภาษาในการเขียนสะกดคำ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาหลักจิตวิทยาในการสร้างและสร้างแบบฝึกทักษะเริ่มจากง่ายไปหายาก มีจุดประสงค์ในการฝึกทักษะทางภาษาในการเขียนสะกดคำ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีคำชี้แจงที่ง่ายและชัดเจน เวลาในการทำแบบฝึกแต่ละครั้งเหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของนักเรียน และรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง ซึ่ง สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2538: 52-62) ก็ได้กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกไว้ สรุปได้ว่า ต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา โดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และมีหลายๆ แบบ การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบจากง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกแล้วยังช่วยย่วยให้อยากฝึกต่อไปและ ใช้แบบฝึกสั้นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุเทวี แก้วนิมิตติ (2547: 39) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะไว้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีมีลักษณะเข้าใจง่าย มีหลายรูปแบบ เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และมี

ความหมายแก่ผู้ฝึก ทำท่ายให้ผู้ฝึกใช้ความสามารถ และอยากฝึกด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับหลักในการทำแบบฝึกของ อัจฉริยา คุณคำ (2548: 42) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่าต้องสร้างให้สอดคล้องกับบทเรียน จิตวิทยาพัฒนาการของผู้ฝึกเริ่มฝึกจากง่ายไปหายาก ใช้เวลาพอเหมาะ มีคำอธิบายชัดเจน ในการนำแบบฝึกมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lowrey (1987: 817-A) ที่พบว่าภายหลัง จากนักเรียนได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะแล้ว นักเรียนมีคะแนนผลการทดสอบมากกว่าก่อนการทำแบบฝึกและแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้ และช่วยสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกันการนำแบบฝึกนี้ มาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นการสนับสนุนว่าแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

อย่างไรก็ตาม การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.86/84.57 ซึ่งคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะ (E1) มากกว่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำหลังการใช้แบบฝึกทักษะ (E2) เหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจากว่า ขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกทักษะเป็นช่วงที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้เต็มที่ เนื่องจากการทำแบบฝึกซ้ำๆ และหลากหลาย ตลอดจนในช่วงที่จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ มีการทำงานกลุ่ม ลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน และมีครูผู้สอนคอยแนะนำในช่วงที่ทำแบบฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและทำคะแนนแบบฝึกทักษะ (E1) ได้มากกว่าการทำคะแนนจากการทำแบบทดสอบ (E2) ซึ่งสอดคล้องกับ คำกล่าวของ เอมอร สงวนดี (2547: 30) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ ไว้ช่วงหนึ่งว่า การทำแบบฝึกทักษะจะช่วยทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนแบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ การฝึกทันทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา ฝึกซ้ำๆ ในเรื่องที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิพาพร วงษ์ศิลา (2545: บทคัดย่อ) ที่ได้สร้างแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลการสะกดคำยากมีประสิทธิภาพ 89.17/83.89

สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะของ นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546: 62-63) ที่ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในมาตรา แม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 94.04/84.43 และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำหลังการสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และผลการวิจัยของ วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2549: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรา แม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.64/81.75 นอกจากนี้วรรณภา ไชยวัน (2549: บทคัดย่อ) ยังได้ศึกษาการพัฒนาแผนการอ่านและการเขียนภาษาไทย เรื่อง อักษรควบและอักษรนำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.30/87.13 และมีดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 0.7282 ซึ่งหมายถึงผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 72.82 และรัชการดา เหลาแก้ว (2550: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีประสิทธิภาพ 87.34/84.33 และกิตติยาพร เนื่ออ่อน (2552: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 96.13/87.34 และพานทอง ประจันตะเสน (2552: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.76/88.44 และนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครู

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนโดยการใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบฝึกทักษะที่ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมโดยได้อ่านคำชี้แจงศึกษาใบความรู้ และได้ศึกษาตัวอย่างให้

เข้าใจก่อน ได้ใช้ความสามารถของตนเอง ทำให้มีความกระตือรือร้นสนใจในการเรียน มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีความท้าทายในการคิดค้นคว้าความหมาย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด เป็นแบบฝึกที่เรียนรู้เข้าใจง่าย ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหา และเกิดทักษะมากขึ้น สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับองค์ความรู้ที่ได้รับอย่างเป็นระบบสมบูรณ์ขึ้น

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ ก่อนและหลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ หลังการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการสอนการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำให้สูงขึ้น ซึ่งแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบฝึกทักษะ ที่ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมโดยได้อ่านคำชี้แจงศึกษาใบความรู้ และได้ศึกษาตัวอย่างให้เข้าใจก่อน ได้ใช้ความสามารถของตนเอง ทำให้มีความกระตือรือร้นสนใจในการเรียน มีความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีความท้าทายในการคิดค้นคว้าความหมาย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด เป็นแบบฝึกที่เรียนรู้เข้าใจง่ายส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจเนื้อหาและเกิดทักษะมากขึ้นสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับองค์ความรู้ที่ได้รับอย่างเป็นระบบสมบูรณ์ขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการฝึก คือ ทฤษฎีการฝึกทักษะการปฏิบัติ ของ Bloom (1974: 115-124) ซึ่งสรุปได้ว่ามี 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นรับรู้เข้าใจ มีลักษณะหนักไปทางความรู้ รวมถึงการจัดเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องก่อนลงมือปฏิบัติ 2. ขั้นทำตามแบบ การเรียนรู้ในทักษะขั้นนี้ ครูจะจัดตัวอย่างพร้อมคำแนะนำ เป็นขั้นตอนให้เด็กได้เลียนแบบ 3. ขั้นตอนทำด้วยตนเอง ให้เด็กวางแผนดำเนินการปฏิบัติด้วยตนเอง โดยเด็กจะมีแบบบันทึกรายงานผลตามกำหนดเวลา ครูจะตรวจสอบจากรายงานและผลงานของเด็กแล้วรายงานให้ทราบ (Feedback) แล้วปรับปรุงแก้ไข 4. ขั้นกระทำเองแบบอัตโนมัติ เป็นขั้นแสดงความชำนาญ ทำได้ด้วยตนเองตามความต้องการของสถานการณ์สิ่งที่กำหนดให้มี นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะที่มีหลากหลายกิจกรรมและรูปแบบ มีความหมาย

ใช้หลักจิตวิทยา เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ตอนหนึ่ง ว่าแบบฝึกที่ดีต้องมีหลายรูปแบบ มีความหมาย ใช้หลักจิตวิทยา เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน ซึ่งด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมล ชูกลิ่น (2550: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ ธาณี (2550: 49) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรัชฎาภรณ์ ศุภสร (2551: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัยพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำมาตราแม่กงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ สุนันทา สายแวว (2552: บทคัดย่อ) ที่ได้วิจัยพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ที่ประสมสระลดรูป-เปลี่ยนรูป ที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมสระลดรูป-เปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมัย ลาภมาก (2553: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองโนอีดำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ได้ผลการวิจัยว่านักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการเขียนสะกดคำคำยากหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ สวรรค์

ผ่องพรรณ (2553: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลดงเมืองน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่าหลังจากเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 76.57 นักเรียนมีทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Schwendinger (1977: 55) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียน โดยการใช้รูปภาพที่มีความหมายมีแนวโน้มของผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lowrey (1987: 817-A) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าก่อนทำแบบฝึก

ข้อเสนอแนะ

1. การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ในการนำแบบฝึกทักษะไปใช้ต้องใช้ควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ และฝึกไปตามลำดับจากชุดที่ 1-12 และควรอธิบายวิธีการทำแต่ละแบบฝึกให้กับนักเรียนจนครบทุกแบบฝึกในชุดนั้นๆ เมื่อนักเรียนเข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษาและวิธีการทำแต่ละแบบฝึกดีแล้ว นักเรียนจะสามารถทำแบบฝึกได้ด้วยตนเองทุกแบบฝึก
2. การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ครูผู้สอนควรกำหนดเนื้อหาหรือจำนวนคำและจำนวนข้อในแต่ละแบบฝึกให้พอดีกับเวลา และความสนใจของเด็ก เพราะหากมากเกินไปเด็กจะขาดความสนใจและไม่ตั้งใจทำแบบฝึก
3. การฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้ฝึกทักษะการเขียนคำอย่างหลากหลาย และเป็นคำที่มีความหมายเหมาะสมสำหรับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกค้นหาความหมายของคำจากพจนานุกรม และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนและใช้ในชีวิตประจำวันทั้งการพูด การอ่าน การเขียนและสามารถนำคำไปใช้อย่างมีความหมายได้
4. ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ คำอักษรนำ กลุ่มสาระภาษาไทยสำหรับระดับชั้นอื่นๆ และควรพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำคำอักษรนำให้มีเนื้อหาที่ละเอียดมากขึ้น เช่น คำอักษรนำที่มีอักษรสูง

นำอักษรต่ำ ควรให้มีกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น ยากขึ้น อาจเป็นระดับขั้นที่สูงขึ้นเพื่อที่จะได้ปรับปรุงการเรียน การสอนการเขียนสะกดคำคำอักษรนำให้มีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น

5. ควรเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการสอนโดยวิธีอื่น

6. ควรศึกษาเจตคติ ความคงทนในการเรียนรู้ของ นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

7. ควรนำแนวคิดด้านการพัฒนาการเขียนสะกด คำคำอักษรนำ ไปพัฒนานวัตกรรมแนวใหม่ที่เกี่ยวกับการ เขียนสะกดคำ เช่น การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอน เรื่องการเขียนสะกดคำคำอักษรนำ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นพดล จันทรเพ็ญ ที่ได้กรุณาอธิบาย โดยเอาใจใส่แนะนำ ช่วยเหลือให้คำปรึกษาในการตรวจแก้บทความเพื่อให้ สมบูรณ์ที่สุดและอาจารย์สุกัญญา จันทรเพ็ญ ที่ให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยตลอดมา ตลอดจนชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ แก่ผู้วิจัยจนทำให้สามารถดำเนินการวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

เอกสารอ้างอิง

กมล ชุกกลิน. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี, 2550.

กิตติยาพร เนื่ออ่อน. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2552.

เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1, สำนักงาน. รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2554. เอกสาร ศน. เลขที่ 23/2555 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุบลราชธานี เขต 1, 2555.

เขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1, สำนักงาน. รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา

2552. อุบลราชธานี: อุบลกิจออฟเซตการพิมพ์, 2553.

. รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2553. อุบลราชธานี: อุบลกิจออฟเซตการพิมพ์, 2554.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอน ระดับประถมศึกษา สาขาศึกษาศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537. ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. การสอนภาษาไทยระดับ มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2545.

ธนู ทดแทนคุณ และกุลวดี ทดแทนคุณ. ภาษาไทย 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2549.

นิภาพร วงษ์ศิลา. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการสะกดคำ ยากวิชาภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545.

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำในมาตราแม่กด สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร มหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี, 2546.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2535.

พงศ์เกษม สนธิไทย. ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ: โอเดียน สโตร์, 2550.

พานทอง ประจันตะเสน. การพัฒนาแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน บ้านท่าขอนยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา บัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2552.

รัชการดา เหลาแก้ว. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำภาษาไทยที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์, 2550.

รัชฎาภรณ์ ศุภสร. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2551.

- วรรณภา ไชยวัน. การพัฒนาแผนการอ่านและการเขียนภาษาไทย เรื่อง อักษรควบและอักษรนำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- วรรณิ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- _____. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2544.
- วันเพ็ญ บุญเที่ยง. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรา แม่กต กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2549.
- วิชาการ, กรม. การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2546.
- _____. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544.
- _____. เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2545.
- วิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนัก. แนวทางการนำจุดเน้น การพัฒนาผู้เรียนสู่การปฏิบัติ(ออนไลน์) 2553 (อ้างเมื่อ 22 มิถุนายน 2555) จาก http://www.sobkroo.com/detail_room_main2.php?nid=3406
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. เอกสารประกอบการสอนวิชาสัมมนาหลักสูตร และการสอนภาษาไทย. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545.
- วิไลวรรณ ธานี. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2550.
- สันทนต์ พางาม. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2549.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- สุเทวี แก้วนิมิตดี. การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2547.
- สุธวิงศ์ พงศ์ไพบูลย์. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2542.
- สุนันทา สายแวว. การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมสระลดรูป-สระเปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2552.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. อ่านสนุก ปลุกสำนึก เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- อัจฉริยา คุณคำ. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2548.
- เอมอร สงวนดี. การพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยแบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- Bloom, Benjamin S. *Taxonomy of Educational Objective Handbook1: Cognitive Domain*. New York: David McKay, 1974.
- Lowrey, Eleanor Blodwynlanc. "The Effects of Four Drills and Practices Times Unit on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities," *Dissertation Abstracts International*. 39, 7 (August 1987): 817-A.
- Schwendinger, James Rea. "A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students," *Research in Education*. 12 (December 1977): 51.